

гърмѣха изведнѣжъ. Гжстъ облакъ барутенъ димъ се дигна надъ главитѣ ни. Турската потеря не се забави да ни отговори съ още по-голѣмъ гърмежъ. Битката се усили. Отъ дветѣ страни заплующѣха куршуми.

Рѣтлината, на която бѣхме заели позиция, се намираше до с. Кара-исенъ, което се виждаше цѣло-цѣленичко. Гърмежътъ на пушкитѣ повдигна страшенъ шумъ въ селото. Жени и деца почнаха да бѣгатъ, кучетата лавнаха.

Караджата тичаше като лъвъ по позициитѣ да насърдчава момчетата.

— На месо хвърляйте, братя! — викаше той. Добре мѣрете и не гърмете напраздно. Ние нѣмаме царщина, която да ни праща патрони!

Огънь и пламъкъ бѣше този нашъ войвода. Ст. Караджа. Ако не бѣше той, азъ мисля, че ние не можехме да удържимъ и първата битка. Хаджи Димитъръ бѣше уменъ и разсѣдливъ човѣкъ, но той отстъпваше на Караджата по смѣлостъ и бързина въ действията.

Битката трая цѣли 5 часа, докато се стъмни. Четата бѣше раздѣлена на отдѣления, и всѣко отдѣление гърмѣше подъ командата на десетникъ.

Горещината бѣше нетърпима. Момчетата изгаряха за вода. Устнитѣ ни се попукаха отъ жажда. Отъ часъ на часъ битката ставаше по-яростна и по-отчаяна.

Привечеръ откъмъ Свищовъ пристигна едно отдѣление конници, начело съ единъ офицеръ. Това окуражи турцитѣ, и тѣ се втурнаха напредъ, като попълзѣха по земята.

— На месо! — извика Караджата, и 124 пушки изгърмѣха изеднѣжъ.

Единъ отъ най-добритѣ ни юнаци, на име Арсо, сполучи да убие началника на турската потеря, който налиташе най-много върху насъ. Турчинътъ падна на земята и почна да се гърчи. Арсо не можа да се стърпи и се впутсна да му отсѣче главата. Но умиращиятъ турчинъ бързо изпразни пищова си върху Арсо, и той се струполи върху турчина. Бедниятъ Арсо! Всички го ожалихме.

— Да отмѣстимъ за Арсо! извикаха всички и загърмѣха.

Привечеръ ние бѣхме оградени отъ всички страни. Боятъ продължаваше и ставаше по-страшенъ.

Най-после мръкна. Гърмежитѣ спрѣха отъ дветѣ страни. Ние продължавахме да стоимъ въ окопитѣ, а турцитѣ почнаха да се движатъ на югъ, да ни преградятъ пътя за Стара-Планина. Но щомъ изгрѣя месецътъ, ние се измъкнахме откъмъ северъ, отгдето бѣхме дошли и пакъ завихме на югъ.

Въ тази първа битка паднаха отъ нашитѣ другари само трима души, въ това число и Арсо. Но отъ страна на турцитѣ паднаха, може би, десетъ пѣти повече.

Д. Чолаковъ